

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 23. maj 2019

Sag 146/2018

(1. afdeling)

A

(advokat Michael H. Steffensen)

mod

Gældsstyrelsen (tidl. SKAT Inddrivelse)

(advokat Mathias Holter)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Fogedretten i Roskilde den 16. oktober 2017 og af Østre Landsrets 7. afdeling den 16. april 2018.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Poul Dahl Jensen, Michael Rekling, Jan Schans Christensen og Lars Apostoli.

Påstande

Kærende, A, har nedlagt påstand om, at fogedsagen nægtes fremme.

Indkærede, Gældsstyrelsen, har nedlagt påstand om stadfæstelse og om, at Gældsstyrelsen tilkendes sagsomkostninger for fogedret, landsret og Højesteret.

Supplerende sagsfremstilling

I kendelsen af 16. oktober 2017 fra Fogedretten i Roskilde er bl.a. omtalt en afgørelse af 29. november 2012 truffet af Hauptzollamt Berlin. I den danske oversættelse af afgørelsen hedder det:

”Til:

A

...

Tilbagetrækning af 9 sendinger vodka fra afgiftssuspensionsproceduren fra Berlin til Spanien

Afgørelse fra Hauptzollamt Berlin af 25.11.2009 vedrørende spiritusafgift

Deres indsigelse af 16.12.2009, Deres skrivelse af 11.01.2010

J.nr. ELS-0625-335528-12-2009-2150

Afgørelse på indsigelse

Indsigelsen fra A (klager), adresse jf. ovenfor, mod Hauptzollamt Berlins (HZA) afgørelse vedrørende spiritusafgift af 25.11.2009, S 0300 B -B2201 (66/11/09) afvises som ubegrundet.
Sagens behandling er gratis.

Begrundelse

I.

Ifølge efterforskningen fra toldefterforskningen i Berlin har klager i perioden fra maj til september 1999 i fællesskab med B tilbagetrukket i alt 9 containere med hver 16.200 flasker vodka a 1 liter (40 %) af mærket "Gusarskaja" fra afgiftssuspensionsproceduren til Spanien.

Med afgørelse vedrørende spiritusafgift af 25.11.2009 gjorde HZA Berlin hæftelse gældende om betaling af spiritusafgift på 760.372,83 € overfor klager, som hæfter solidarisk med B, yderligere medvirkende til tilbagetrækningen, samt afsenderen af vodkaen, spiritusproducenten Schilkin GmbH & Co. KG.

Det er mod denne afgørelse at indsigelsen fra klager af 16.12.2009 er rettet, hvor han bestrider kravet og gør gældende, at det er forældet.

I sin skrivelse af 11.01.2010 oplyser klager, at han har modtaget en rykker og henviser til sin indsigelse af 16.12.2009. Klager anførte ikke yderligere begrundelse for sin indsigelse.

Med skrivelse af 03.05.2012 gjorde HZA overfor klager rede for sagens forhold og retsstilling og gav ham på ny lejlighed til at udtale sig og fremlægge bevismidler. Denne mulighed har klager ikke gjort brug af.

II.

Indsigelsen fra klager blev modtaget hos HZA den 18.12.2009 indenfor klagefristen og i henhold til formkravene. Den kan således antages til behandling. I sagens realitet er indsigelsen imidlertid ikke begrundet. HZA har med rette gjort hæftelse gældende overfor klager for betaling af den omtvistede spiritusafgift på 760.372,83 €.

Når spiritusprodukter under transport i afgiftsterritoriet trækkes ud af afgiftssuspensionsproceduren, forfalder spiritusafgiften herfor med et lovbestemt beløb (§§ 141 og 143 stk. 1 i spiritusmonopolloven i den version, som er gældende på gerningstidspunktet). Afgiftskravet opstår med objektivt ansvar, så snart gerningsindholdet, som betalingspligten ifølge loven er knyttet til, er realiseret (§ 138 AO).

Den omhandlede spiritus var placeret under afgiftssuspensionsordningen fra den tyske afsender Schilkin GmbH & Co. KG Berlin til det spanske firma Ighoulane Spain SL i Marbella, Spanien.

Ifølge oplysninger fra toldefterforskningen i Berlin, som klager ikke har bestridt, har klager som medarbejder i det danske speditiønsfirma EUROSHUTTLE A/S medvirket til, at de pågældende spiritusleverancer blev taget ud af afgiftssuspensionsproceduren i Duisburg. Klager omdirigerede containerne med den omhandlede vodka i samarbejde med B fra PKV terminalen i havnen i Duisburg til Helsingborg, Sverige. Han handlede også velvidende om alle omstændigheder ved gerningen, da han selv i PKV terminalen i Duisburg pr. telefax bestilte containere til spiritusleverancerne til Helsingborg og i den forbindelse omdeklarede containerindholdet som glas eller glasartikler.

Yderligere afgiftsskyldner, jf. § 143 stk. 4 pkt. 2 i spiritusmonopolloven er den, som har gennemført tilbagetrækningen fra afgiftssuspensionsordningen. Klager har realiseret tilbagetrækningen fra afgiftssuspensionsordningen som medgerningsmand. Han er således yderligere skyldner af den omhandlede spiritusafgift.

Afgiftsavgørelsen udviser heller ikke et urigtigt skøn.

Når flere personer - som i foreliggende sag - som solidarisk hæftende skyldnere er forpligtet til at betale en afgiftsskyld, skal HZA ud fra et pligtmæssigt skøn afgøre, overfor hvilken solidarisk hæftende skyldner afgiften skal fastsættes. Når der er tale om en med forsæt begået overtrædelse af skatte- og afgiftsloven, er HZA's skøn med hensyn til udvælgelsen forudbestemt på en sådan måde, at afgifterne skal fastsættes over den person, som har overtrådt af skatte- og afgiftsloven, og at der ikke kræves en særlig begrundelse for denne skønsudøvelse.

Med henvisning i afgiftsavgørelsen til yderligere solidarisk hæftende skyldnere tydeliggøres det i en sådan situation i tilstrækkelig grad, at HZA har indset, at der skulle udøves et udvælgelsesskøn. Når flere solidarisk hæftende skyldnere som gerningsmænd eller deltagere forsætlig har overtrådt skatte- og afgiftsloven, er disse som udgangspunkt ligestillet i forbindelse med udøvelsen af udvælgelsesskønnet (fast retspraksis fra Bundesfinanzhof). I nærværende sag blev der ifølge § 143 i spiritusloven gjort krav gældende om hæftelse overfor alle de pågældende afgiftsskyldnere in solidum, dvs. afsenderen Schilkin GmbH & Co. KG samt afgiftsunddragere B og klager.

Der er heller ikke indtrådt forældelse af fastsættelsen.

I henhold til § 169 stk. 2 pkt. i AO er der en fastsættelsesfrist på 10 år, da klager har begået afgiftsunddragelse. Ved at have medvirket ved transporten af spiritussen til Sverige i stedet for til den tilsigtede modtager i Spanien, har han i strid med sin pligt undladt at oplyse skattemyndighederne om væsentlige forhold i afgiftsmæssig henseende. (§ 370 stk. 1 nr. i AO). Derfor begyndte fastsættelsesfristen med udgangen af år 1999 og sluttede den 31.12.2009.

Afgiftsavgørelsen fra HZA Berlin af 25.11.2009 er således truffet indenfor den 10-årige fastsættelsesfrist.

Desuden blev der foretaget en fuldstændig prøvelse af den anfægtede afgørelse, som ikke gav anledning til påtale.

Klagevejledning

Den anfægtede forvaltningsakt i form af denne afgørelse kan anbringes for finansretten: Finanzgericht Berlin-Brandenburg, Von-Schön-Straße 10, 03050 Cottbus (tlf.: 0355/4991-6 100) skriftligt eller mundtligt til protokolsekretæren hos dommerkontoret. Klagen skal rettes mod Hauptzollamt Berlin og være affattet på tysk, da retssproget er tysk (§ 184 Retsforfatningslov).

Fristen for indbringelse af klagen er en måned.

Fristen begynder med udgangen af den dag, hvor afgørelsen er bekendtgjort. Ved postfremsendelse i udlandet anses bekendtgørelse for udført en måned efter aflevering til postbesørgelse, med mindre afgørelsen ikke er modtaget eller modtaget på et senere tidspunkt (§ 122 stk. 2 AO). Fristen forlænges til efterfølgende arbejdsdag, hvis udløbet af fristen falder på en søndag, helligdag eller en lørdag (§ 108 stk. 3 AO). Fristen anses for overholdt, hvis klagen fremsættes eller tages til protokol hos Hauptzollamt Berlin, Mehringdamm 129 c, 10965 Berlin indenfor den fastsatte frist.

Klagen skal benævne klager, modpart og genstanden for klagen, den anfægtede forvaltningsakt og afgørelsen på indsigelsen. Den skal indeholde en bestemt begæring og forhold og bevismidler til støtte herfor. Klagen skal fremsættes i to eksemplarer. Der skal vedlægges en original eller en kopi af den anfægtede forvaltningsakt og af afgørelsen på indsigelsen.

Klagen har ikke opsættende virkning for fuldbyrdelsen af den anfægtede forvaltningsakt.”

Retsgrundlag

Ved lov nr. 118 af 7. februar 2012 blev Rådets direktiv om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (2010/24/EU) gennemført her i landet. Loven trådte i kraft den 15. februar 2012. Af direktivets præambel fremgår bl.a.:

”(12) Under inddrivelsesproceduren i den bistandssøgte medlemsstat kan fordringen, meddelelsen fra myndighederne i den bistandssøgende medlemsstat eller den akt, der giver mulighed for eksekution heraf, anfægtes af den berørte person. Det bør fastsættes, at den berørte person i sådanne tilfælde bør indbringe sagen for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, og at den bistandssøgte myndighed bør suspendere eksekutionsproceduren, indtil der foreligger en afgørelse fra den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, medmindre den bistandssøgende myndighed anmoder om andet.

...

(21) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.”

Direktivet indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

”Artikel 10

Anmodning om inddrivelse

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed inddriver den bistandssøgte myndighed fordringer, der er omhandlet i en akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat.

2. Den bistandssøgende myndighed tilsender den bistandssøgte myndighed alle relevante oplysninger, som vedrører den sag, der har begrundet anmodningen om inddrivelse, så snart den har fået kendskab til disse oplysninger.

...

Artikel 12

Akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og andre dokumenter som bilag hertil

1. Anmodninger om inddrivelse ledsages af en ensartet akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat. Denne ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, afspejler det væsentlige indhold i den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution, og udgør det eneste grundlag for inddrivelsesforanstaltninger og retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat. Den behøver ikke at anerkendes, suppleres eller erstattes af en tilsvarende akt i den pågældende medlemsstat. ...

...

Artikel 14

Tvister

1. Tvister vedrørende fordringen, den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, eller den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og tvister vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgende medlemsstat hører under de kompetente instansers kompetence i den bistandssøgende medlemsstat. Hvis fordringen, den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, eller den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, anfægtes under inddrivelsesforretningen af en berørt part, underretter den bistandssøgte myndighed den pågældende part om, at sagen skal indbringes for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat i overensstemmelse med den gældende lovgivning i den medlemsstat.

2. Tvister vedrørende de eksekutionsforanstaltninger, der træffes i den bistandssøgte medlemsstat, eller vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgte medlemsstat indbringes for den kompetente instans i denne medlemsstat i overensstemmelse med gældende lovgivning og administrative bestemmelser i den medlemsstat.

3...

...

Artikel 18

Begrænsning af den bistandssøgte myndigheds forpligtelser

1...

2. Den bistandssøgte myndighed er ikke forpligtet til at yde den i artikel 5 og 7-16 omhandlede bistand, hvis den oprindelige anmodning om bistand efter artikel 5, 7, 8, 10 eller 16 vedrører fordringer, der er over fem år gamle regnet fra tidspunktet for fordringens forfaldsdato i den bistandssøgende medlemsstat frem til tidspunktet for fremsættelse af den oprindelige anmodning om bistand.

Hvis der imidlertid gøres indsigelse mod fordringen eller den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, løber den femårige tidsfrist fra det tidspunkt, hvor den bistandssøgende medlemsstat fastslår, at der ikke længere kan gøres indsigelse mod fordringen eller den akt, der hjemler ret til eksekution.

Hvis de kompetente myndigheder i den bistandssøgende medlemsstat giver henstand eller mulighed for betaling i rater, løber den femårige tidsfrist fra det tidspunkt, hvor den samlede betalingsperiode udløber.

I disse tilfælde er den bistandssøgte myndighed dog ikke forpligtet til at yde bistand, som vedrører fordringer, der er over ti år gamle regnet fra tidspunktet for fordringens forfaldsdato i den bistandssøgende medlemsstat.

3...

Artikel 19

Forældelse

1. Spørgsmål om forældelse afgøres udelukkende ud fra de retsregler, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat.

2..."

I EU-Domstolens dom af 26. februar 2013 i sag C-617/10 (Åkerberg Fransson) er anført bl.a.:

”35. Det bemærkes endvidere, at med henblik på at bedømme den strafferetlige karakter af skattetillægget er tre kriterier relevante. Det første kriterium er den retlige kvalificering af lovovertrædelsen i national ret, det andet kriterium er selve lovovertrædelsens art, og det tredje kriterium er karakteren og stregheden af den sanktion, som den pågældende risikerer at blive pålagt (dom af 5.6.2012, sag C-489/10, Bonda, præmis 37).

36. Det tilkommer den forelæggende ret ud fra disse tre kriterier at vurdere, om den kumulation af skattemæssige og strafferetlige sanktioner, som er fastsat i den nationale lovgivning, skal undersøges i forhold til de nationale normer som omhandlet i denne doms præmis 29, hvilket i givet fald ville kunne medføre, at kumulationen anses for at være i strid med disse normer, forudsat at de resterende sanktioner er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning (jf. i denne retning bl.a. dommen i sagen Kommissionen mod Grækenland, præmis 24, samt dom af 10.7.1990, sag C-326/88, Hansen, Sml. I, s. 2911, præmis 17, af 30.9.2003, sag C-167/01, Inspire Art, Sml. I, s. 10155, præmis 62, af 15.1.2004, sag C-230/01, Penycoed, Sml. I, s. 937, præmis 36, og af 3.5.2005, forenede sager C-387/02, C-391/02 og C-403/02, Berlusconi m.fl., Sml. I, s. 3565, præmis 65).

37. Det følger af de ovenstående betragtninger, at det andet, det tredje og det fjerde spørgsmål skal besvares med, at princippet *ne bis in idem*, der er fastsat i chartrets artikel 50, ikke er til hinder for, at en medlemsstat for den samme manglende overholdelse af angivelsespligten på momsområdet først pålægger et skattetillæg og dernæst en strafferetlig sanktion, for så vidt som den første sanktion ikke har en strafferetlig karakter, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at bedømme.”

I EU-Domstolens dom af 26. april 2018 i sag C-34/17 (Donnellan) hedder det bl.a.:

”39. Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, stk. 1 og 2, i [direktiv] nr. 2010/24 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en myndighed i en medlemsstat afslår eksekution af en anmodning om inddrivelse af en fordring vedrørende en bøde, der er pålagt i en anden medlemsstat, med henvisning til den pågældendes adgang til effektive retsmidler for en domstol.

40. Det bemærkes indledningsvis, at princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet det muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. Dette princip pålægger, bl.a. for så vidt angår et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i denne ret anerkendte grundlæggende rettigheder (udtalelse 2/13 (Unionens tiltrædelse af EMRK) af 18.12.2014, EU:C:2014:2454, præmis 191 og den deri nævnte retspraksis).

41. Henset til, at direktiv 2010/24 henhører under området for det indre marked, og ikke området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hviler det ligeledes på det ovennævnte princip om gensidig tillid. Gennemførelsen af den ordning om gensidig bistand, som er indført med dette direktiv, afhænger af, om en sådan tillid er til stede mellem de omhandlede nationale myndigheder.

42. Det fremgår særligt af dette direktivs artikel 12, stk. 1, at inddrivelse af en fordring i den bistandssøgte medlemsstat sker på grundlag af en »ensartet akt«, hvorved den bistandssøgende myndighed oversender de oplysninger, som fremgår af den oprindelige retsakt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, til den bistandssøgte myndighed. Den ensartede akt behøver ikke at anerkendes, suppleres eller erstattes af en tilsvarende akt i den bistandssøgte medlemsstat.

43. Det følger desuden af artikel 14, stk. 1, i direktiv 2010/24, at enhver indsigelse mod fordringen, mod den oprindelige akt, mod denne ensartede akt eller mod en meddelelse foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgende medlemsstat skal indbringes for de kompetente instanser i denne medlemsstat og ikke for de kompetente instanser i den bistandssøgte medlemsstat.

44. Direktiv 2010/24, som langt fra giver instanserne i den bistandssøgte medlemsstat kompetence til at prøve den bistandssøgende medlemsstats akter, begrænser udtrykkeligt i artikel 14, stk. 2, disse instansers prøvelsesbeføjelse til den bistandssøgte medlemsstats akter.

45. Selv om de akter, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til den ordning om gensidig bistand, som direktiv 2010/24 indfører, ganske vist skal være i overensstemmelse med EU's grundlæggende rettigheder, herunder den i chartrets artikel 47 fastsatte adgang til effektive retsmidler, følger det på ingen måde heraf, at den bistandssøgende medlemsstats akter skal kunne anfægtes både ved retterne i denne medlemsstat og ved retterne i den bistandssøgte medlemsstat. Denne bistandsordning gør det tværtimod muligt, da den bl.a. er baseret på princippet om gensidig tillid, at øge retssikkerheden med

hensyn til afgørelsen af, i hvilken medlemsstat tvister skal behandles, og således at undgå forum shopping (jf. analogt dom af 21.12.2011, N.S. m.fl., C-411/10 og C-493/10, EU:C:2011:865, præmis 79).

46. Det følger heraf, at det søgsmål, som den pågældende har anlagt i den bistandssøgte medlemsstat med påstand om, at det betalingskrav, som den kompetente myndighed i denne medlemsstat har fremsendt til ham for at inddrive den fordring, der er opstået i den bistandssøgende medlemsstat, ikke kan føre til en prøvelse af denne fordrings lovlighed.

47. Som Domstolen allerede har fastslået, kan det derimod ikke udelukkes, at den bistandssøgte myndighed undtagelsesvis beslutter ikke at yde den bistandssøgende myndighed bistand. Eksekutionen af anmodningen om inddrivelse af fordringen kan således bl.a. afslås, hvis denne eksekution vil være i strid med grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, hvorunder den bistandssøgte myndighed henhører (jf. hvad angår artikel 12 i direktiv 76/308, som artikel 14 i direktiv 2010/24 i det væsentlige svarer til, dom af 14.1.2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, præmis 42).

...

62. Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 14, stk. 1 og 2, i [direktiv] nr. 2010/24, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en myndighed i en medlemsstat afslår eksekution af en anmodning om inddrivelse af en fordring vedrørende en bøde, der er pålagt i en anden medlemsstat, såsom den i hovedsagen omhandlede, under henvisning til, at den afgørelse, der pålægger denne bøde, ikke blev behørigt meddelt den pågældende, før anmodningen om inddrivelse blev fremsat for nævnte myndighed under anvendelse af dette direktiv.”

Højesterets begrundelse og resultat

Ved afgørelse af 25. november 2009 pålagde Hauptzollamt Berlin A at betale 760.372,83 EUR i spiritusafgift i anledning af, at han efter den tyske toldmyndigheds opfattelse i perioden fra maj til september 1999 havde trukket ni containere med hver 16.200 flasker vodka ud af afgiftssuspensionsordningen.

Efter at afgørelsen var blevet forkyndt for A den 9. december 2009, gjorde han den 14. december 2009 over for den tyske toldmyndighed indsigelse, idet han bestred kravets eksistens og anførte, at et eventuelt krav var forældet.

Den 2. november 2012 anmodede Hauptzollamt Berlin SKAT om bistand til inddrivelse hos A af den ubetalte fordring i medfør af Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (inddrivelsesdirektivet).

Ved afgørelse af 29. november 2012 afviste Hauptzollamt Berlin de indsigelser, som A var fremkommet med den 14. december 2009, og fastholdt kravet. Afgørelsen indeholdt bl.a. en klagevejledning, hvoraf fremgår, at klage skal indgives til Finanzgericht Berlin-Brandenburg, og at klagefristen er 1 måned. A har ikke udnyttet denne klagemulighed eller i øvrigt indbragt sagen for de tyske domstole.

Sagen drejer sig om, hvorvidt Gældsstyrelsen (tidligere SKAT Inddrivelse) i medfør af inddrivelsesdirektivet, der er gennemført ved lov nr. 118 af 7. februar 2012, kan yde de tyske toldmyndigheder bistand med at tvangsinddrive fordringen på spiritusafgift. Hovedspørgsmålet er, hvilke indsigelser der kan prøves af de danske myndigheder i forbindelse med inddrivelsen af fordringen.

Efter inddrivelsesdirektivets artikel 14, stk. 1, hører tvister vedrørende fordringen under de kompetente instansers kompetence i den bistandssøgende medlemsstat, mens tvister vedrørende de eksekutionsforanstaltninger, der træffes i den bistandssøgte medlemsstat, hører under den kompetente instans i denne medlemsstat, jf. direktivets artikel 14, stk. 2.

Direktivet giver således ikke myndighederne i den bistandssøgte medlemsstat beføjelse til at prøve lovligheden af den fordring, som myndighederne i den bistandssøgende medlemsstat har anmodet om at få inddrevet, jf. herved præmis 43-46 i EU-Domstolens dom af 26. april 2018 i sag C-34/17 (Donnellan).

Højesteret tiltræder derfor, at A ikke under denne fogedsag kan få prøvet indsigelser vedrørende afgiftskravets berettigelse, herunder om de tyske myndigheder har udvist passivitet.

Som det fremgår af EU-Domstolens dom i Donnellan-sagen, kan det ikke kan udelukkes, at den bistandssøgte myndighed undtagelsesvis kan undlade at yde den bistandssøgende myndighed bistand. Eksekutionen af anmodningen om inddrivelse af fordringen kan således bl.a. afslås, hvis denne eksekution vil være i strid med grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, hvorunder den bistandssøgte myndighed henhører.

A har i den forbindelse anført navnlig, at den tyske afgørelse om betaling af spiritusafgift og inddrivelsen af kravet her i landet strider mod forbuddet mod dobbelt strafforfølgning (ne bis

in idem) i artikel 50 i Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder, idet han ved Helsingborg Tingsrätts dom af 11. februar 2003 blev frifundet for groft smugleri vedrørende forsendelserne af de samme ni containere.

Højesteret tiltræder fogedrettens og landsrettens bedømmelse, hvorefter den tyske toldmyndigheds ansættelse af spiritusafgift ikke kan anses som en ny strafferetlig forfølgning, der er i strid med chartrets artikel 50.

Herefter, og da det, som A i øvrigt har anført, ikke kan føre til et andet resultat, finder Højesteret, at de danske myndigheder efter inddrivelsesdirektivet er forpligtet til at yde bistand ved inddrivelse af det tyske afgiftskrav.

Højesteret tiltræder derfor, at den forgæves udlægsforretning, som SKAT gennemførte den 9. februar 2015, er blevet stadfæstet.

For så vidt angår spørgsmålet om sagsomkostninger for fogedretten bemærker Højesteret, at A kærede fogedrettens afgørelse til landsretten, jf. retsplejelovens § 584, stk. 1. Kæremål efter denne bestemmelse omfatter fogedrettens afgørelse i sin helhed, herunder også afgørelsen om sagsomkostninger, jf. herved Højesterets kendelse af 21. februar 2014 (UfR 2014.1535). Den begrænsning i adgangen til særskilt at kære afgørelser om sagsomkostninger, der følger af § 584 a, finder således ikke anvendelse i en sådan situation. Landsretten burde derfor ikke have afvist SKAT Inddrivelses selvstændige påstand om tilkendelse af sagsomkostninger for fogedretten.

Højesteret finder, at A skal betale sagsomkostninger for fogedretten til Gældsstyrelsen med 30.000 kr. Der er herved navnlig lagt vægt på sagens omfang for fogedretten. Højesteret tiltræder, at sagsomkostningerne for landsretten er fastsat til 10.000 kr.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens kendelse med den ændring, at A til Gældsstyrelsen skal betale 30.000 kr. i sagsomkostninger for fogedretten.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes med den ændring, at A til Gældsstyrelsen skal betale 30.000 kr. i sagsomkostninger for fogedretten.

I sagsomkostninger for Højesteret skal A betale 30.000 kr. til Gældsstyrelsen.

Sagsomkostningsbeløbene skal betales inden 14 dage efter afsigelsen af denne kendelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.